

Het kristal der vriendschap

De zomervakantie moest nog beginnen en de boekentassen lagen al verwaarloosd in de verste hoek van de kamer. Dit jaar begon de zomer ook heel warm en droog. De ouders en de kinderen waren nog niet vertrokken op vakantie en er heerste een lekkere drukte die er meestal is zodra het schooljaar gedaan is.

Lily zat voor het raam en keek naar de spelende honden op straat. De twee kleine hondjes hadden iets gevonden en vochten spelend met elkaar om het gevonden speelgoed.

“Was ik maar een hondje om zo heel de dag buiten te kunnen spelen,” dacht Lily en zuchtte luid. Haar beste vriend Paul kon vandaag niet met haar komen spelen omdat hij met zijn ouders naar de proclamatie van zijn oudere zus moest.

Lily stond op en stapte een beetje teneer geslagen naar de living waar haar mama bezig was met haar jongste broer. Omdat hij nog maar net heeft leren stappen, moest men hem heel goed in het oog houden wat Lily ook heel graag deed. Alleen vandaag had ze er niet zo veel zin in, maar zo helemaal alleen zitten in de kamer vond ze nog saaier.

“Lieverd, voorzichtig, straks loop je met je hoofd tegen de hoek van de tafel,” riep mama bezorgd uit en liep de kleine kapoen achterna. “Lily, schat, wil je aub je kleine broer even in het oog houden, ik moet dringend het vlees in de pan omdraaien”.

“Doe ik mama,” zei Lily gehoorzaam en liep naar Billy met een glimlach op haar gezicht. Naast kleine Billy voelde ze zich een heel grote zus ook al was ze maar zes jaar ouder dan haar kleine broer. “Nee, Billy, daar mag je niet aankomen,” zei Lily lachend tegen Billy en draaide hem vastberaden om zodat hij in een andere richting zou lopen.

Plots werd er aan de deur gebeld en de mama liep naar de gang om open te doen. Billy was heel enthousiast aan het roepen en aan het gillen waardoor Lily niet kon horen wie er aan de deur stond. Toen verscheen de mama met een lieve glimlach op haar gezicht.

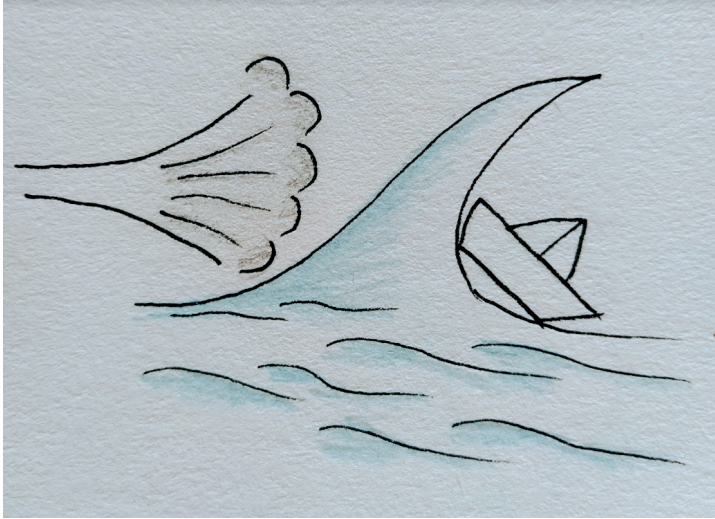
“Lily, Paul vraagt of je met hem wil gaan spelen”.
“Is Paul er?” vroeg Lily verrast aangezien ze hem vandaag niet meer verwachtte te zien. Voorzichtig gaf ze de waakdienst over de kleine Billy aan haar mama en liep meteen naar buiten.

“Ik wist niet dat je vandaag nog zou komen,” zei Lily blij terwijl ze haar mooie sandaaltjes vast maakte.
“Het was sneller gedaan en ik mocht direct buiten gaan spelen. Mijn ouders zijn nog op restaurant gaan eten en ik moest niet mee,” er verscheen een tevreden glimlach op zijn gezicht.
“Jij mag bij ons eten straks als je wilt,” stelde Lily vriendschappelijk voor, bovendien aten ze vaker bij elkaar.
“Nee, ik heb beloofd om binnen een uur op het restaurant te zijn nadat ze hebben gedaan met ‘arepitiieven’,” Paul had geen idee

wat het betekende maar dat deden de volwassenen elke keer als ze bij een of andere gelegenheid bijeenkwamen.

Lily knikte begrijpend, ook al begreep ze niet wat dit woord betekende.

“Zullen we anders aan de beek gaan spelen? Het is toch zo warm vandaag, dan kunnen we nog eens een bootjesgevecht maken”.

Het bootjesgevecht was een spel dat ze samen hebben verzonnen. De spelregels waren zeer simpel. Elke speler maakte een bootje met takken en afgevalen bladeren. De bootjes werden in het water gezet en elke speler moest het bootje van de tegenstander omver laten vallen door erop te blazen. Soms zonken de bootjes sneller dan ze omvielen maar dat betekende ook een nederlaag.

Vrolijk huppelend en pratend gingen ze samen naar de beek die maar op een paar honderd meter van het huis lag. Het was een beek waar het water op het diepste punt tot aan hun kinderlijke knieën kwam waardoor de ouders hen hadden toegestaan om er in te spelen.

Echter was er iets aan de beek waar ze van hun ouders niet in mochten. Het was een soort grot die behoorlijk klein was. Een volwassene zou zich moeten bukken om erin te kruipen. De kinderen zoals Paul en Lily hoefden alleen hun hoofd een beetje in te trekken. Maar natuurlijk net zoals alle andere keren waren ze helemaal niet van plan om in die grot te kruipen. Het betekende natuurlijk niet dat ze het niet zouden doen moesten hun ouders het

toegestaan hebben, maar zolang het verboden was, gingen ze dit ook niet proberen.

“Kijk, aan de grot liggen er heel veel bladeren en takken,” Paul wees in de richting van de grot en stapte vastberaden in die richting.

“Ja, daar kunnen we heel veel bootjes mee maken. Of wat dacht je van een hele vloot,” Lily was heel blij dat haar vriend even met haar kon spelen en wou er een heel leuk spel van maken.

“Ja, mijn vloot zal ‘De Stoere Zeeduivels’ heten,” Paul zette zijn rechterbeen naar voor en zette zijn armen op zijn taille. Zo zag hij er heel stoer uit, net zoals een echte piraat.

“Da’s een leuke naam. En mijn vloot...” Lily keek nadenkend naar boven op zoek naar de juiste naam die nog beter zou zijn dan ‘De Stoere Zeeduivels’. “Mijn vloot zal noemen...” het lukte maar niet om een waardig rivaal te bedenken.

Lily dacht er een gevonden te hebben en deed al haar mond open om het te zeggen toen ze plots een raar geluid hoorden komen uit de grot naast hen. Het geluid van een briesend paard.

“Zit er een paard in?” de stem van Paul klonk eerder verrast dan geschrokken. Lily was wel een beetje bang geworden, maar het idee dat er misschien een paard vast zat in deze kleine grot maakte haar een beetje verdrietig.

“Misschien moeten we hem gaan helpen?” stelde Lily voorzichtig voor en keek Paul aan in de hoop dat hij mee zou durven kruipen in deze donkere grot. Aangezien Paul bijna twee jaar ouder was dan Lily, was hij altijd een tikkeltje stoerder en moediger. Lily was ook heel stoer en geen enkele jongen op school durfde met haar ruzie te zoeken. Alleen twee mooie blonde vlechten en haar roze sandalen verradden in haar een lief meisje.

Op dit moment kwam het geluid opnieuw uit de grot en de twee kleine vrienden besloten om op onderzoek te gaan. Ze zouden nooit iets doen wat niet mocht van hun ouders, maar nu bleek een dier in nood te zijn en dat was véél belangrijker dan de regels opgelegd door volwassenen.

“Jammer dat we geen zaklamp hebben meegenomen,” zuchtend en een beetje gespannen zei Paul die als eerste de grot binnen wandelde.

“Ik hoop dat het droog is daar binnen, want ik wil mijn mooie sandalen niet vies maken,” Lily zei dit niet omdat ze zo bezorgd was om haar mooie sandalen maar omdat het haar hielp haar angst een beetje te overwinnen.

“Je kan je sandalen toch ook gewoon uitdoen?” Paul stopte even om Lily de tijd te geven haar mooie sandalen uit te doen, maar het meisje besliste er anders over.

“Nee, ik houd ze maar liever aan voor eventueel scherpe steentjes op de grond.”

Hoe dieper ze de grot ingingen, hoe donkerder het werd. Op een gegeven moment zagen de kinderen niet meer naar waar ze moesten stappen.

“Vind je het nog altijd een goed idee om verder te gaan,” Lily werd bezorgd en haar wil om een dier in nood te helpen leek haar nu minder groot dan buiten op een roever waar de zon schijnt.

“Ik hoor het geluid ook niet meer,” Paul bleef voorzichtig doorstappen maar elke stap werd trager.

Wanneer de twee vrienden al wilden terugdraaien en naar buiten lopen, gebeurde er iets onverwachts. Ze gleden alle twee uit over een natte en glibberige ondergrond en vielen naar beneden. Alles

gebeurde razendsnel en voor ze iets konden beseffen vielen ze door een gat en kwamen terecht in een zeer vreemde plek.

“Mijn mooie jurk is nu helemaal vies!” teleurgesteld keek Lily naar haar jurk die vol zwarte vlekken en strepen stond.

“Ik heb een gat in mijn short en ik moet zo nog naar het restaurant!”

Paul maakte zich zorgen omdat hij aan zijn mama zou moeten uitleggen hoe hij aan dit gat komt en dat hij in de grot is geweest waar ze niet in mochten.

De twee kleine vrienden waren heel druk bezig met hun kapotte en vuile kleren dat ze helemaal niet gemerkt hadden waar ze in beland waren. Dit is niet gewoon de andere kant van de grot waar ze uitgekomen zijn, alles was daar magisch. Het was een sprookjesbos waar alles glinsterde. De bodem was bedekt met een tapijt van bloemen. Op de bloemen rustten allerlei mooie kleurrijke steentjes die in de zon glinsterden en een betoverend lichtspel maakten. De bomen groeiden niet heel ver maar ook niet heel dichtbij elkaar, maar wat het meest adembenemende was, is dat hun bladeren van echt goud waren. Alles in dit bos was prachtig en ongewoon. Ook de geur die in de lucht hing was heel lekker en aangenaam om in te ademen.

Uiteindelijk zagen Lily en Paul waar ze waren en hoe mooi de omgeving was.

“Wat een mooi bos. Net een sprookje,” zei Lily heel stil betoverd door al het moois.

“Zoiets heb ik nog nooit gezien,” Paul was even verrast en keek zijn ogen uit.

Aangetrokken door de mooie paarse bloem versierd met blauwe steentjes op de kroonbladen en een prachtige rode steen in het midden van de bloem, raakte Lily de bloem aan. Heel onverwacht sloot de bloem zijn prachtige paarse kroonbladen en verdween in de grond. En alsof alle bloemen in verbinding stonden met elkaar volgden alle andere hetzelfde voorbeeld. Plots werd de bodem helemaal leeg, maar het uitzicht werd daarom niet minder spectaculair. De bodem die bedekt was met miljarden kleine glinsterende stofjes, zag er heel indrukwekkend uit.

“Zijn de bloemen bang voor ons?” Paul was enorm onder de indruk van wat er net gebeurde en graafde in de grond op zoek naar de bloemen, maar er zat precies niets in de grond of de bloemen zaten gewoon heel diep.

“Wat een mooie glinsterende bodem. Ik wou dat mijn sandalen ook zo glinsterden,” en Lily wreef wat grond in haar roze sandalen. Nu waren haar sandalen vuil, maar ze glinsterden wel. Enkele keren keek ze er heel blij naar, tevreden met het eindresultaat.

“Zullen we eens gaan kijken wat er nog in dit bos is?” Paul stelde dit heel voorzichtig voor waarmee hij liet uitschijnen dat Lily de eindbeslissing mocht nemen.

“Nou en of!” riep het dappere meisje uit en zette vastberaden haar eerste stap.

Paul had geen andere keuze dan zijn beste vriendin te volgen. Heel nieuwsgierig en toch voorzichtig stapten ze verder en in de verte zagen ze helderblauw water. Het geluid van het rustig stromende water lokte de kinderen aan. Dichter bij de beek zagen ze hoe mooi en blauw het water was. Het was oogverblindend helder en de bodem was bedekt met zilveren glinsters die het zonlicht weerkaatsten in verschillende kleuren. In het water zwommen allerlei vissen, van klein tot groot en ook zij waren bedekt met goud en diamanten.

“Zo veel mooie vissen,” Paul stak zijn hand in het water en de vissen zwommen onmiddellijk weg in verschillende richtingen. “Jij maakt ze bang!” Lily was zelf heel erg nieuwsgierig naar de prachtige vissen, maar nu waren ze natuurlijk allemaal weg. “Nu zijn ze allemaal weg. Door jou!” ze maakte een pruillip en kruiste boos haar armen.

“Toe nou. Jij moet niet boos zijn, we wandelen gewoon verder en ongetwijfeld zitten er nog veel andere vissen in deze beek,” Het gezichtje van Lily fleurde onmiddellijk op en er verscheen een tevreden glimlach op het gezicht van Paul. Hij slaagde er meestal in om Lily op leuke gedachten te zetten.

Ze draaiden zich om om door te stappen en zagen plots net dezelfde grot als de grot aan de beek waar ze altijd spelen. Op dit moment kwam er een licht grommend geluid uit. De twee kleine

vrienden schrokken maar stopten niet. Heel het bos zag er heel vriendelijk en niet gevaarlijk uit. Dus dachten ze dat er in deze grot ook iets moois en blinkends inzat.

“Ik zal wel als eerste gaan,” zei Paul dapper en pakte Lily bij de hand.

De grot was zo donker, dat de kinderen genoodzaakt waren om elkaar vast te houden om elkaar niet te verliezen. En hoe dieper ze gingen, hoe donkerder het werd. En in tegenstelling tot wat ze hadden verwacht, was er niets glinsterends. Alles was heel donker. En dan hoorden ze ergens heel dichtbij opnieuw iemand grommen. Alleen klonk het helemaal niet eng, het klonk een beetje verdrietig.

“Hallo! Is er iemand?” riep Paul iets luider uit dan wanneer hij praat.

Er volgde geen antwoord, alleen op enkele meters van Paul en Lily verscheen een paar grote ronde ogen. Ze konden niet zien aan wie de ogen toebehoorden, want de rest van de ruimte was nog steeds even donker. Lily trok hard aan de hand van Paul en wou al wegrekken, toen er plots honderden lichtjes aangingen en de grot werd mooi verlicht. Honderden kevertjes zaten op de muren en op het plafond en gaven helder blauw licht.

Zodra de ogen van Paul en Lily gewend waren aan het licht en dat gebeurde ook heel snel, konden ze eindelijk zien wie een grommend en een beetje verdrietig geluid maakte. Vlak voor hun neus stond een dino, geen grote met lange en scherpe tanden, maar een dino die nog klein is. Geschrokken, sprongen Lily en Paul een meter naar achter. Het dier schrok door de reactie van de kinderen en sprong ook even ver naar achter. Nu stonden ze met hun rug tegen de muren tegenover elkaar. De eerste die sprak, was Paul.

“Wie ben jij?”

“Ik ben Streepje. En wie zijn jullie?” het dinootje antwoordde heel voorzichtig en bekeek de kinderen heel nieuwsgierig.

“Ik ben Paul en dit is mijn beste vriendin Lily,” Paul wees naar Lily en ze maakte automatisch een sierlijke pirouette.

“Wat komen jullie hier doen?” Streepje voelde zich ondertussen meer op zijn gemak en stak zijn kopje voorzichtig naar voor. Zijn neusgaten bewogen heel snel wanneer hij de nieuwe nog tot nu toe onbekende geur van twee kinderen probeerde in te snuiven.

“We wandelden langs het water en hoorden iemand verdrietig grommen,” Lily trok haar schouders op wanneer ze haar uitleg gaf, want de reden waarom ze in de grot zijn beland was zo simpel.

“Hoorde je dat ik verdrietig was aan het grommen?” Streepje schrok alsof hij niet wou dat iemand te weten kwam dat hij verdrietig was.

“Was je dan echt verdrietig?” vervolgde Lily en kwam dichterbij Streepje. Ze had een bezorgde blik omdat ze het zeer jammer vond voor Streepje dat hij verdrietig was.

Na een korte pauze, alsof Streepje twijfelde of hij het moest vertellen, zei hij uiteindelijk: “Ja, mijn mama is even weg en ik mag niet naar buiten tot ze terug is. En ik verveel me.”

“Waarom mag je niet naar buiten?” nu was Paul heel erg nieuwsgierig. Waarom mag een kind niet naar buiten om met zijn vrienden te spelen?

“Omdat ik niet alleen mag gaan spelen,” legde Streepje uit en hij keek onder zijn voeten.

“Jij mag wel met ons mee, dan ben je niet meer alleen!” Lily bedacht dit geniale plan en Streepje was er duidelijk voor gewonnen want zijn gezicht fleurde direct op en zijn ogen begonnen te glinsteren van het enthousiasme.

“Ja, ik wil wel!” riep Streepje heel blij en ongeduldig uit. “Maar naar waar gaan jullie?”

“We gaan naar de plaats die we nog nooit hebben gezien,” zei Lily heel vastberaden na een korte pauze alsof het vanzelfsprekend